

gebruiken en willen aannemen. De buschkanterers en zijn dan niets anders dan een gekappeld en gemengd overblijfsel van de vroegtijdige bevolking onzer streken.

Daar zijn nog van die wondere stammen te vinden in ons land, en zelfs in Vlanderen. De Schouten op Ledeghem, de Turken op Meulebeke, de Nieuwmarthaars op Rousselaere, zijn ook, vreemdachtige eigenaardige menschen, die, ondanks alles, hunne eigenaardigheid blijven behouden en die op eenen afgezonderden, vroeger misschien ontoegankelijken hoek blijven bestaan.

(*t Vervolgt*)

A. B. en C. D.

Mingelmaren

HET Belfort, in zijne uitzende van deze maand, drukt, op bldz. 430, als volgt:

‘Naar aanleiding van een schrijven van den eerw. heer Craeynest, beslist de vergadering (d.i. de Taalvroedschap) dat de lijst der bastaardwoorden van den heer Broeckaert alleen zal uitgegeven worden. Immers meldt de heer Craeynest dat hij wel toelaat zijn eerste handschrift door de Academie te laten drukken, maar geenszins zijne nieuwe bewerking tot hare beschikking wil stellen.’

Zooveel te beter! Want, gelijk het laatstmaal in Biekorf te lezen stond, eerw. heer Craeynest zal zijn hermaakte werk op eigene hand uitgeven.

IEDEREEN weet dat er van den jare 1722 tot 1733, te Oostende eene Zeevaardersgilde bestond, met den name van *Compagnie d'Ostende*, die voor inzicht had de vaderlandsche zeevaart en koophandel, sedert het afsluiten der Schelde in 1648 zoo deerlijk vervallen, her op te beuren. Hetgene misschien min geweten is, 't is dat er, te dien tijde, priesters waren die op de uitgereede schepen van de Gilde dienst deden, even gelijk er nog ten huidigen dage dienstdoende priesters medevaren op het Oostendsche Wachtschip.

Dit blijkt uit oorkonden die bewaard liggen in het Carmelietenklooster van Brugge.

Daar staat er te lezen dat het toegestaan was aan de vermaarde Zeevaardersgilde van Oostende, priesters in haren dienst te heb-

ben die de bediening van caplaan zouden uitoefenen op hare schepen die naar Oost-Indiën vaarden. Ten einde te beletten dat die toelatinge zonder uitwetsel bleef, wierd er stellig verbod gedaan aan de kloosterlingen van de Vlaamsch-Belgische gouwe der Carmelieten, zoowel aan onderdanen als aan oversten, van door hen zelve of door anderen, de priesters hunner gemeenzaamheid te beletten of af te keeren van op de voorzeide schepen den dienst van caplaan te aanveerden.

De namen van twee dier zee priesters staan gekend: 't waren ongeschoeide Carmelieten, beiden geboortig van Gent: de eene Joannes-Baptista van Durm, geboren in 1685, wierd in 't klooster Pater Servatius van de H. Joanna genaamd. Zijn gezelschap hiet Pater Arnoldus a Cruce, in de wereld Aegidius Luck, en wierd geboren in 1688.

Deze laatste kwam ongelukkig aan zijne dood. Tijdens eene reize in 1724, waarschijnlijk de eerste die hij naar Indiën deed, verging hij in zee langs de kusten van Bengalen. Zijn reisgenoot Pater Servatius, geeft het omstandig verhaal van die ramp in eenen brief, die gedagteekend is uit 'Sandernagor in Bengala, den 25 Augusti 1724' en die bewaard blijft in het klooster der Paters Carmelieten, te Brugge.

Pater Servatius gerocht behouden in Indiën, en hij droeg er zielezorg voor de Belgen die ginder verbleven. Vele zag hij er af van ziekten en van vervolgingen; na drie jaren werken en lijden, was zijne gezondheid te niete gegaan.

Hij was reeds op weg naar zijn vaderland, waar hij verhoopte zijne krachten te komen herstellen; maar de vermoeienissen en ziekten namen toe, en hij stierf veertien dagen na zijn afvaren, langs de kusten van 't verre Indiën.

BIJ koninklijk besluit van den 14den in Meimaand laatstleden, wordt de driejaarlijksche vereeringe voor het beste onuitgegeven schouwspel in dietsche tale, toegekend aan den heer Nestor de Tière. Zijn werk bevat drie bedrijven en heet *Een Spiegel*. Die vereeringe bedraagt 1500 frank.

Het verslag dat heer Alberdingk Thym gemaakt heeft over den wedstrijd voor het dietsche schouwspelwezen, zal gedrukt worden in de verslagen der Vlaamsche Taalvroedschap.

EEN oud soldaat vertelde mij dat hij eens in verlof ging, en onderwege op den trein iemand aantrof die zegde veel van soldaten te houden en die hem een zilverstuk gaf; hij beloofde den vriendelijken onbekende een gebed; maar deze wou niet dat